

Speels weer,
weer speels...

Speels weer,
weer speels...

Helmi Ruychaver

2024

Schrijver: Helmi Ruychaver

Coverontwerp: Helmi Ruychaver

ISBN:9789465014753

© Helmi Ruychaver

Inhoud

1	Lieve zus	7
2	Terwijl de stofzuiger zoemt	8
3	Wapse	10
4	De bomen van plein 1813.....	12
	<i>De bomen</i>	12
	<i>Han</i>	13
	<i>Annie</i>	14
	<i>Tessa</i>	15
	<i>Annie</i>	17
	<i>Tessa</i>	20
	<i>Annie</i>	22
	<i>Telefoon</i>	25
	<i>Slot</i>	25
5	De Broek.....	29
6	Sprookjes schrijver.....	34
7	Familie bijeenkomst.....	40
	<i>Claire</i>	40
	<i>Anneke</i>	41
	<i>Freek</i>	43
	<i>Anneke</i>	46
	<i>Freek</i>	47
	<i>Anneke</i>	51
	<i>Freek, Anneke en Claire</i>	52
	<i>Freeks ervaring</i>	55
	<i>Allen</i>	58
8	Kus en Traan	66
9	Niets is wat het lijkt.....	69
10	Tango muziek.....	73

11	De windhoos.....	79
12	De reis naar.....	82
13	Geheimen van een landschap.....	85
14	Lui zijn?.....	90
15	De wensenlijst.....	92
16	Het was zover. Kerstmis in aantocht.....	94
17	Lexkes Veer.....	99
18	Doperwtenmania.....	102
19	Opnieuw.....	105
	Dankwoord.....	106
	<i>Is het niet eens tijd om de Hofnar aan het woord te laten?.....</i>	<i>106</i>

1 Lieve zus

Zaten we nog maar zo onbezorgd
in dat nu
van die tijd:
driejarige dreumesen op de bok
voor ons het paard
de korenschoven

In de wei, op het erf,
in de duinen en aan zee,
onbekommerd genieten
zomaar
een pracht avontuur en
een
pracht beleving
eindeloos en tijdloos.....

nog bewaard in de tijd
het staat nog op ons netvlies als de dag van gister
heet dit heimwee?
heet dit nostalgie?
het is toch niet voorbij?.....

.....dat zorgeloos genieten en versmelten
met het doen en beleven
in die eindeloos mogelijke tijd?

2 Terwijl de stofzuiger zoemt

Terwijl de stofzuiger zoemt, de wind blaast en ik zucht, pikt de merel aan de bessen van de cotoniaster struik.

Ieder zijn ding. Ieder vogeltje zingt zoals het gebekt is.

Hoe ben ik gebekt?

Creative veren tooien mijn lijf. Zware steentjes geven mijn zorgen aan.

Ik wil ze niet, maar ze zijn er wel. Misschien houden ze mij aan de grond. Nodig naast al die soorten veren, waarmee ik tap uit hogere sferen, zoals ze zeggen.

Daar boor ik mijn inspiratie aan. Niet dat ik iets doe. Het is eerder laten gaan en er met mijn ikje niet tussen gaan zitten.

Plots is het stil en stopt mijn schrijven. Zware steentjes vallen op de grond. Ik berg de stofzuiger op.

Voor mij staat een enorme boom. De blaadjes zijn al gevallen en liggen op de grond. Even verder ligt een hoop bladeren tegen het muurtje aan geblazen. Weer zie ik al dat blader-goud. Al die verandering van kleur ligt zomaar aan mijn voeten. Ik kijk omhoog en zie de stevige stam en de kale kruin. Ik voel me klein.

Dan een stap opzij en ik kan verder als vogel.

Ik sla mijn vleugels uit en laat mij zweven op de wind, die grillig is vandaag. Dan weer een harde ruk, dan even rust en dan een aanloop naar de volgende windgolf. Ha ha! De wind speelt. Ik ga mee en zoef door de lucht en zoek vervolgens een tak op om mij heen en weer te laten wiegen. Kijk om mij heen en zie dat andere vogels ook spelen, hippen, pikken, verstoppen, zitten, neppen en hup weer een sprong en weg zeilen ze.

Ik voel een druppel. Meer druppels en zoek beschutting in een conifeer. Onderwijl pik ik nog een torretje mee.

Rustig wacht ik af op de volgende impuls.

Wachten? Hoezo wachten. Er is zijn. Gewoon zijn en niets.

Ik zit op die tak.

Besluit boodschappen te gaan doen, naar aanleiding van dat torretje.

Niet meer als vogel met veren, maar als mensje op de fiets.

Dat het mensje creatieve invallen heeft, dat is makkelijk met boodschappen doen. Soms een beetje duur, andere keer heel goedkoop als je toch toevallig nog even langs de kringloopwinkel fietst en een mooie passende wollen trui koopt voor 10 euro tussendoor op weg naar de biowinkel.

Kom ik nog een vriendin op de snelle fiets tegen. We roepen hoi! Ons stemgeluid waait in de wind weg. Ben ik in de winkel tref ik eindelijk Margot weer eens. Een praatje dus. Een korte update wordt uitgewisseld. Ik zoek de prei, spruitjes en de bananen. Reken af. Pak de fiets weer en snel voort.

Vervolgens zwaai ik nog naar Tine aan de overkant. Ik ga verder en verder. Lach tegen de wind in en krijg koude handen.

En dan... ja dan. Naar huis. Mijn nest, mijn onderkomen, mijn vesting, mijn eigenste eigen plek. Weerspiegelt mijn eigenzinnigheid; wild begroeide tuin, vol geheime plekjes, open stukjes, roosjes, vijvertje met 7 vissen, verzameling stenen en steentjes uit verre plaatsen, bloembollen in de grond en geliefde bomen, waaronder mijn dierbare schapen grazen.

Hier vormt zich een eigen biotoop, waar je niets aan hoeft te doen, mag laten groeien, soms ordenen, maar vooral van genieten. Een paradijsje, wat zijn gang gaat en waar je tot in detail op onderzoek in kan gaan. En slakken vindt....

Boodschappen aan de kant, fiets weg gezet en ik kruip achter de computer en ga schrijven tot mijn ogen moe worden en ik de behoefte voel om de bladeren bijeen te harken en het spel van wind en regen weer te voelen tot mijn handen en voeten weer warm zijn geworden.

3 Wapse

Ik loop in waterig Wapse.
De bomen druipen.

De regen tikt zachtjes door, tijdloos.

Het waterpeil in de sloot staat hoger dan het glibberig paadje.

Geel groen en zwart en bruin zie ik.

De ronde bolle bovisten zijn vergaan. Open gesprongen en geven hun sporen aan de natte bodem.

In de verte zijn de bomen knal geel. Beuken en Larixen. De kracht van de geel gouden bladeren weerspiegelen de kracht van de zon van de voorbij gegane zomer.

Herfst heet dat.

Water, drassig, zompig zeiknat kletsen mijn schoenen door het weiland. Het vocht dringt al mijn sokken binnen. En toch vind ik alles mooi op deze druilerige, mistige dag.

Nieuwsgierig loop ik door met mijn lieve nicht Anne. Samen zien we nog een vliegenzwam. Eenzaam nog dichtgevouwen, bijna leunend tegen een berkenstam.

Wij hebben het goed samen. Lopend met onze gezamenlijke herinneringen van jongs af aan. Een basis, een lachen, een spelen, een ontdekken, wat we nu, na 69 jaar nog steeds samen kunnen en doen. We voelen ons gezegend.

Het water stroomt. Wij stromen mee. Niet meer zo hard en heftig als vroeger. Wat langzamer, bedachtzamer. Het geeft ons rust.

Dat hebben wij nodig. Het is een uiting van onze stappen in het leven.
Het leven vertelt ons, wat nu bij ons past. Het geeft ons wijsheid.
Waterig druipt er een traan over mijn wang. Van de kou.
Spontaan doen mijn ogen dat. Waterig zijn.

Op de terugweg naar huis schijnt de zon. Ik rijd op het natte zwarte
asfalt en de zompige weilanden schitteren als een spiegel mij
tegemoet. Mijn zonnebril ligt thuis.
Ik rijd door in de stroom auto's, eindeloze rijen auto's. Ze stromen alle
kanten op.
De mens in beweging. Radio aan en ik hoor het laatste nieuws.
Met veel beslistheid wordt er van alles beweerd, zelfs geclaimd en
denkt ieder het, het beste te weten. Vooral over verkiezingen.
Laat het water maar stromen. Als de dijk maar niet breekt,
is alles goed.
Blijf van mijn dijkje af. Het is altijd goed gegaan. Dus nu ook.
Maar we weten wel beter; dus overschreeuwen wij ons zelf met
leugens en een hoop geklep.
Het stromen van het leven. Het is niet tegen te houden.
Waarom zou je?
Onze wandeling gaf ons, ons menszijn terug. Een overgave, een spel.
Ik zie de triestheid en de humor van het hele gebeuren.
In gedachten loop ik nog samen met Anne dat kleine wandelingetje
en glimlach.
Vandaag was het waterig Wapse.

Illustraties: Anne Beets.